

Gözünüzün önünde bir adamın çıldırdığını gördünüz mü? Ben gördüm. Hem de sinirleri sapasağlam, bilgili, aydın bir adamdı. Zavallı gözümüzün önünde çıldıriverdi.

İki yıl oluyor, bizi bir dost evine akşam yemeğine çağırmışlardı. Ev sahiplerini tanıyan bir arkadaşımı kıramadım. Onunla birlikte, bizimle tanışmak isteyenlerin evlerine gittik.

Bu tür ilk tanışmalar için ilk gittiğim yerde soğuk bir adam olurum. Çevreme de soğuk ışınlar saçarım. Bu yüzden bulunduğumuz yer buzdolabına döner. Oysa ev sahipleri çok iyi insanlardı. Bizi ağırlamak için dört dönüyorlardı.

Biraz sonra başka misafirler de geldiler. İki kadın, bir erkek. Ev sahibi bayan hepimize yemek öncesi içkileri sundu. Yeni gelenler salonun soğukluğunu dağıtır gibi oldular. Ama az sonra onlar da benim yaydığım soğukluk dalgalarının etkisinde kalıp sustular. Hepimiz somurtuyoruz. Arada bir ev sahipleri, konuşalım da bu soğukluk çözülsün diye ortaya bir konu atıyorlar. Birikonuşulup yine susuluyor. Salonda "Şeytan geçti" denilen bir susukluk oluyor.

Arada bir içerki odadan bir çocuk sesi geliyor. Ev sahibi olan ana baba, çocuklarından yakınmaya başladılar. "Sağ olasıca" çok yaramazmış. O güne dek dört mürebbiye değiştirmişler... En dayanıklısı altı ay durabilmiş. Şimdi de içerde mürebbiyeyi bezdiriyormuş. Ana baba sevgili yavrularının olağanüstü zekâsından yaka silkiyorlardı.

Bu "Sevgili yavru" konusu da bitince yine susukunluk içinde somurtmaya başladık.

Ev sahibi bey,

-Fikri Bey gelsin, hepimizi güldürür, kırar geçirir... dedi.

Misafir bayanlardan biri sevinçle

-Aman, ne diyorsunuz, Fikri Bey de gelecek mi? diye sordu.

-Gelecek ya...

-Oh, ne iyi... Güle güle bir oluruz.

Öbür bayan anlattı. Geçenlerde bir gece, bir yere gitmişler. Fikri Bey de varmış, öyle, güldürmüş, öyle güldürmüş ki, hep yerlere yatmışlar gülmekten

-Yeter Fikri Bey, şimdi bayılacağım... diye yalvarıyorlarmış.

Hatta orada bulunan bayanlardan biri- çok affedersiniz- gülmekten kendini tutamayıp altına küçüğünü kaçırmış.

Hep Fikri Bey'den konuşuyorlar. şöyle neşeliymiş, böyle neşeliymiş.

-Tanıyor musunuz?.. diye sordular.

-Hayır dedim.

-Aaa, çok yazık. Bu gece tanışınca çok seveceksiniz.

Az sonra kadınlı erkekli başka misafirler de geldiler.

Arkadan bir posta misafir daha geldi, Salonda on yedi kişi olduk. Hep Fikri Bey'den onun çevresine saçtığı neşeden konuşuluyor, bir de içerden "Sağ olasıca yaramaz"ın sesi geliyor.

Kapı açıldı.

-Fikri Bey, Fikri Bey.. diye el çırptılar.

Gerçekten sevimli, tombul, tombalak, bıdık bıdık bir adam İnsanın içinden gidip tombul yanaklarını sıkası geliyor. Kırk, kırk beş yaşında görünüyor.

Propagandası cok yapılan insanları sevmem ama, ona kanım kaynadı. O içeri girer girmezde soğuk hava dağıldı. Ortaya bir, neşe yayıldı. Sanki Fikri Bey'in saçlarından ortalığa güldürü akımı yayılıyor. Ne dese insan gülüyor.

İlkin, onun sözlerine davranışına gülmiyeyim diye biraz direnip kasıldım. Ama başaramadım, yavaş yavaş çözüldüm, gülümsedim, ağzım yayıldı, sonra kahkahalar savurmaya başladım.

Hiç sululuk da yapmıyor, güzel olanı da bu, Ne yapıyor da, güldürüyor diye dikkat ettim. Adamın bizi güldürmek için bir şey yaptığı da yok hani. O düpedüz konuşuyor. Ama ne dese insan gülüyor.

Beni bu eve getiren arkadaşıma.

-Allâsen, bu Fikri bey neci.

Pedagogmuş. Dört yıl İsviçre'de, çocuk eğitimi üzerine çalışmış. Sonra altı yıl Amerikan Çocuk Eğitim Kurumları'nda çalışmış, çocuk eğitimi uzmanı... Özellikle küçük çocukların okul öncesi eğitimleriyle ilgileniyormuş.

ne iş yapar? diye sordum.

Radyoda çocuk terbiyesi üzerine konuşurmuş. Bu konuda, Türkçe, Fransca, İngilizce pek çok eserleri varmış; gazetelere, dergilere, de yazılar yazarmış.

Adama ilgim daha çok arttı.. Ben böyle şey hiç görmedim. Fikri bey "Masa" diyor, gülüyoruz. "Kapı" diyor gülüyoruz. Salonu, kahkaha doldurdu. Artık gülmekten gözlerimden yaş geliyor.

-Ay boğulacağım, Fikri Bey sus! Hah hah hah.

-N'olursun Fikri Bey yeter.! Kah kah kah.

Kimisi kasıklarını tutuyor, kimisi iki büküldü, heh heh... Hah, hah hah... Hoh hoh hoh...

Görülmemiş duyulmamış bir şey. İşin şaşılacak yanı, kendisi hiç gülmüyor.

Bir ara gülmekten kasırgası dinerken olunca Fikri Bey'in yanına, sokuldum.

-Nasıl bu kadar neşelisiniz? Beyefendi, bunun sırrı nedir bize de öğretin, didim.

-Bunun sırrı basit, dedi hiç, birşeye kızmıyacaksınız. Ben kırksekiz yaşındayım. Bugüne kadar hiç kızmadım.

-Allah allah... Hiç kızmaz mısınız?

-Kızmam...

-Bir hakarete uğrarsanız...

-Kızmam. Okuldayken ben herkesi kızdırırdım, ama kimse beni kırdıramazdı. Affedersiniz, anama sövseler kızmam. Güler, geçerim. Onların terbiyesizliğine veririm.

Sonra çocuk eğitimi konusuna geçtik. Her babanın yaptığı gibi kendi çocuklarımdan yakındım.

-Kimbilir siz çocuklarınızı, nasıl yetiştirmişsinizdir dedim.

-Maalesef... dedi.

-Nasıl... Sizin terbiye metodunuzla?

-Çocuğum yok ki...

-Aaa! Çocuğunuz olmuyor mu

-Evli değilim.

Ağzım bir karış açık kaldı.

-Hiç mi evlenmediniz?

-Hiç...

Canım sıkıldı.

Beyefendi bekâra karı boşaması kolay gelirmiş dedim, ele telkin verip salkımı yutmak kolay.

Evlenmemiş, baba olmamış, bir adam ne anlar çocuktan. Çocuk terbiyesinden? Oh ne iyi ele

güne çocuk şöyle terbiye edilir, böyle terbiye edilir, diye at tut içerledim doğrusu...

Fikri Bey yine konuşmalarıyla herkesi güldürmeye başladı... Ben bozulmuş olduğum için bu kez gülemedim. Ama bu somurtuşum fazla sürmedi. Az sonra, kahkahaları bastım.

Bu arada içerden sağ olası - ca yaramazın gürültüsü geliyordu Fikri Bey.

-Ne oluyor içerde? dedi.

Ona da anlattılar. Mürebbi - yelerin dayanamadığı "Sağ olasıca" yaramazlık ediyordu.

Fikri Bey

-Yoo böyle olmaz, dedi, çocuk bu saatte uyuyacak. Uyutmuyorsanız o da büyüklerin yanında oturacak.

Bu konuda uzun bilimsel bir konferansa geçti. Sonra,

-Getirin çocuğu buraya! dedi.

Çocuğun annesi,

-Bildiğiniz gibi değil Fikri Bey, sizi canınızdan bezdirir dedi,

Fikri Bey bu düşüncenin de yanlışlığını bilimsel yöntemle açıkladı.

-Çocuk kendi haline bırakıl - maz. Her an meşgul olmacak.. Siz getirin yavruyu

Bu kez de babası,

-Bu sizin bildiğiniz çocuklardan değil, bu geceyi zehir eder.. dedi.

-Siz getirin efendim.

Annesi

-Ben karışmam dedi.

Çocuğu getirdiler. Dört- beş yaşında topaç gibi bir oğlan. Gözleri fıldır fıldır. Çocuk kalabalığı önce yadırgadı.

Fikri Bey,

-Kendi haline bırakın, uğraşmayın. dedi.

Cigara paketinden iki cigara, sırasının arasındaki kâğıdı çıkardı.

O kâğıttan kayık yapıp çocuğa verdi. Çocuk ilgilendi.

-Mu ni? diye sordu.

Fikri Bey

-Kayık, dedi.

Çocuk bir daha,

-Mu ni? diye sordu.

Fikri Bey yine,

Kayık dedi, bak kayık, ne ci - ci kayık..

Çocuğun babası,

-Şimdi hapı yuttun Fikri Bey

dedi, artık sabaha kadar "Mu ni mu ni?" diye sorar, senin de canına tak der.

Ünlü pedagog.

-Çocuklar bu yaşta hep böyledir, dedi, durmadan sorarlar. Bu yaşlar çocuğun dış dünya ile ilişkilerini kurma çağıdır. Bir çocuk ne kadar çok sorarsa o kadar zeki demektir, memnun olun. Hiç bıkmadan usanmadan, onların sorduklarına cevap verecek siniz. Çocuk yetiştirmek kolay, mı? Usanmıyacaksınız, çocuğun sorusunu, büyük adama anlatır, gibi açıklıyacaksınız.

Çocuğun babası,

-Hadi bakalım, görelim dedi Çocuk

-Mu ni? diye sordu.

Fikri Bey.

-Bu kayık, dedi, denizde gider. İşte böyle fış fış fış...

Benim de dört çocuğum olduğundan, gözümün önünde geçen çocuk eğitimi denemesini dikkatle izliyordum.

Fikri Bey, kâğıtlardan fırıldaklar, bebekler, arabalar yaptı. Çocukla hemen kaynaştılar.

Ben de,

-Bilim başka şey dedim, bakın nasıl çocukla hemen arkadaş oldu.

Fikri Bey,

-Siz bizimle ilgilenmeyin kendi aranızda konuşun, dedi.

Aramızda konuşuyorduk ama gözümüz, kulağımız onlardaydı.

-Mu ni?

-Fırıldak

-Mu ni?

-Bu mu, bu saat

Çocuk Fikri Beyin kol saatinin kurgu yuvarlağını gösteriyordu.

-Mu ni?

-Saat

-Yok yok, mum?

-O mu? O şey... Saatin kurulan yeri.

Semaveri gösteriyordu.

-Mu ni?

-O semaver..

-Mu ni?

-Onun içinde çay pişer. Semaver...

-Yok yok, mu ni?

Semaverin musluğu

-Mu ni?

-O şey... Semaverin şeyi...

Fikri Bey bize döndü:

-İşte böyle çocuğun her sorusuna cevap verilecek.

Çocuk misafir kadınlardan , şişman birinin ileri, fırlakgöğ - sünü gösterdi.

-Mu ni?

-O şey... Göğüs

-Yok yok mu ni?

-O Göğüs

-Yok yok mu ni?

-Meme

Çocuk yine semaverin üs - tündeki bir yuvarlak maden par - çasını gösterdi:

-Mu ni?

-Semaver

-Yok Mu ni?

-Semaver işte oğlum.

-Yok yok mu ni?

-Semaver, dedik ya semaver işte...

-Mu ni?

-Allah Allah, semaverin şe - yi....

Fikri Bey bize döndü,

-Hiç kızılmıyacak, dedi ço - cuk terbiyesinde kızmak diye bir şey yok.

-Mu ni?

-O mu, o bacak

Misafir bayanlardan birinin , eteğini açmış, bacağını gösteri - yordu.

-Yok yok mu ni?

-Etek

-Mu ni?

-Baldır.

-Baldır oğlum, baldır. Ona , baldır denir...

-Mu ni?

Fikri beyin yüzüne kan sıçra- mıştı. Sureti kıpkırmızı.

-Baldır, baldır, baldır.. di - ye bağırdı.

Birden kendini toparlayıp bi- ze

-Kızmak yok, dedi, sabır işi Hiç kızmıyacaksınız.

-Mu ni?

-Saat

-Mu mu ni?

-Saat be oğlum saat

-Mu, mu?

-Saatin kurulan yeri

-Mu ni?

-Semaverin yeyi

-Mu ni?

-Haydi bakayım. Sen biraz kayığınla oyna.

-Mu ni?

-Baldır.

-Yok yok, mu ni?

-Göğüs

-Mu ni?

-Meme

Fikri Bey, çocuğun eline, kağıtlardan yaptığı oyuncakları verdi. başka bir koltuğa geçip oturdu. Ama çocuk yanına geldi. Misafirlerden çok iri burunlu birinin burnunu gösteriyordu.

-Mu ni?

-O mu o burun

-Yok yok mu ni?

-Baldır dedik ya oğlum. Bacağın üstüne baldır denir. Baldır. baldır işte

-Mu ni?

-Burun

Fikri Bey

-Hiç yılmayacaksınız dedi...

çocuk öğrenınceye kadar tekrarlayacaksınız. dedi. On kere yüz kere, bin kere. Tâ ki çocuk öğrensin

Çocuk da bu sözleri anlamış gibi, hep aynı şeyi gösterip soruyordu.

-Mu ni?

-Burun

-Mu ni?

-Bu-run-Bu-run Bu-run.

-Mu ni?

Fikri Beyin sinirden çene kasları titremeye başlamıştı.

-Mu ni?

Sinirin son kertesine gelmiş,

olan Fikri Bey sesini alçaltıp yumuşatarak, yalvarır gibi çocuğa

-Burun yavrum burun çocuğum. burun dedi.

-Mu ni?

-Burun tosunum. Ona burun, burun derler.

-Mu ni?

-Bu run.. Söyle bakayım:Burun...

-Mu ni?

Fikri Bey kravatını, sonra gömleğinin yakasını çözdü.

-Burun burun oğlum. O gördüğün de bu amcanın yüzündeki şey burun...

-Burun ulan..

Birden toparlandı.

Çocuğa hiç bir zaman sert davranılmıyacak! dedi.

-Mu ni?

Yumuşak tatlı bir sesle.

-Burun dedi...

-Mu ni?

-Öfff...

-Mu ni?

-Bu run be! Allah Allah hiç burun görmedin mi? Burun işte. Bu-run...

-Mu ni?

-İşte o burun

-Mu ni?

-Öff.

Yine birden toparlandı.

-Çocukla ilgilenmek ister,.. Kızmak yok. Sabır işi. Her sorusuna cevap verilecek.

-Mu ni?

-O mu o şey... İskarpin...

-Yok, yok, mu ni?

-İskarpin atkısı..

-Mu ni mu ni?

-O iskarpin atkısının düğmesi...

-Mu ni?

-Bacak

-Mu ni?

-Kalça. Teyzenin kalçası

Fikri Bey kıpkırmızı olmuştu Burnundan soluyordu. "Off, puff demeye başladı, Bir daha yerini değiştirdi. Çocuk yine yanına geldi.

-Mu ni?

-Bacak.

-Yok yok mu ni?

-Saatin bacağı...Öff be..... Teyzenin şeyi işte!

-Mu ni?

-Ellnin körü... Burun dedik, ya,..

Birdenbire o nazik adam fırlayıp kendi saçlarını yolmaya başlamaz mı!

-Mu ni?

Ne olduysa işte o zaman oldu

Fikri Bey, birden odanın ortasında.

-Mu ni, muni mu ni? diye .. söylenerek dolaşmaya başladı.

Durmadan çocuk ona "Mu ni, mu ni?" diyor, o da çocuğa "Mu ni? Mu ni?" diyordu.

Fikri Bey'in dolaşarak "Mu, mi? mu ni?" diye sorması, çocuğun bir boşuna gitsin; çocuk kır kır gülüyor...

-Mu ni?

Fikri Bey patlar gibi

-Anamın örekesi! Anladın mı şimdi? diye bağırdı.

Sonra kendisi çocuğa sordu:

-Mu ni?

O zamana kadar "Mu ni?"den başka birşey söylemeyen çocuk.

-Anamın örekesi.. dedi,

Salonda bir soğukluk esti. Çocuğu alıp göttürdüler. Fikri Bey, "Mu ni? mu ni?" diye dolaşıp duruyordu. Biz, ev sahiplerine teşekkür edip ayrıldık.

Sonra duyduk ki, Fikri Bey iyice tozutmuş Birkaç ay "Mu ni, mu ni?" deyip dolaşmış, Tedavi etmişler, iyi olmuş, Sonra bir Amerikan üniversitesinde pedagoji profesörlüğü alıp Amerika'ya gitmiş.

SON